

Стари и нови мъхове.

„И никой не налива ново вино въ мъхове ветхи. . . Но трѣбва да се налива новото вино въ мъхове нови, и се завардятъ и двѣтъ“.*)

Тази малка притча е класическа по изразъ и съдържание. Христосъ прави велико обобщение на идеитѣ: казва, че никой не бива да налива ново вино въ ветхи мъхове, защото послѣднитѣ ще се разпукнатъ. Трѣбва ли да вземемъ казаното въ прѣкъ смисълъ? Не. То е вѣрно въ прѣносенъ смисълъ. Прави се аналогия на новото учение съ ново вино и на старитѣ хора съ стари мъхове. Старото вино, като прѣкипѣло, може да стои въ старъ мъхъ, но новото, понеже ферментира, ако се налѣе въ старъ мъхъ, ще го прѣсне. Тази притча съдържа една скрита мисълъ, единъ великъ законъ: че за Божественитѣ идеи, които се влагатъ въ този свѣтъ, потрѣбни сж нови мъхове, по-еластични, да издържатъ напора на ферментацията, т. е. хора, които иматъ умъ и сърце възприемчиви за новата истина. Когато умътъ е аягажиранъ съ стари иде и мисли, чувства, новото не може да проникне въ него; съ други думи, въ старитѣ форми не може да се очаква да се прояви

*) Ев. Лука, 5. 37—38.